

a nebyla popřena některým k popření oprávněným věřitelem. Popření dlužníka nemá účinnosti pro úpadek. Takto zjištěnou pohledávku jest uspokojiti podle zákonných předpisů o rozdělení úpadkové podstaty, jak to plyne z ustanovení Šu 110, 112, 124, 128, 131, 136 konk. ř. (Sr. Bartsch-Pollak Komm. zur. Konk. O. 1916 str. 628 marg. poz. 2). Uznání úpadkové pohledávky správcem úpadkové podstaty je tedy pro tuto v řízení úpadkovém, t. j. směřujícím ke zjištění a rozdělení úpadkové podstaty, směrodatným. Úpadkovému dlužníku ponechána v tomto směru (sr. § 61 a 150 odst. 4 konk. ř.) pouze role osoby přezvědné (§ 99 konk. ř.). Za eventuelní škody z toho mu snad povstalé, ručí mu správce úpadkové podstaty podle Šu 81 konk. ř. Námitka žalovaného ohledně tvrzené dodatečné úmluvy se zemřelým společníkem Maximilianem H-em nemá pro tento spor významu, ježto ve sporu žalovaný netvrdil (§ 504 c. ř. s.), že by byl s ním umluvil, že na svůj kmenový vklad splatí pouze $\frac{1}{4}$, nýbrž, že prozatím splatí $\frac{1}{4}$. Zůstalo tedy i tak při původní výši kmenových vkladů, jež tvoří nyní v úpadku jmění společnosti k úhradě pohledávek věřitelů (§ 61 odst. 3, 63 zák. o spol. s r. o. a § 1 a 66 konk. ř.) a musí proto žalovaný jako společník společnosti S. do její úpadkové podstaty svůj kmenový vklad doplatiti, pokud toho ke krytí věřitelů je třeba (anal. Šu 90 odst. 3 z. o spol. s r. o.). Poněvadž společnost S. byla vyhlášením úpadku již zrušena (§ 84 č. 4 z. o spol. s r. o.) a nemá další existence, nemá smyslu zachování formalit § 64 tohoto zák., ježto publicita výše a vyčerpávání kmenového kapitálu (§ 9—12 t. z.), které tento zákonný předpis v zájmu veřejném docíliti chce, má význam jen za trvání společnosti (sr. Bílý-Nesý-Vacek: Společnost s o. ruč. 1908 str. 280 odst. 2). Je tedy uplatňovaný dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci sporné dle Šu 503 čis. 4 c. ř. s. neoprávněným.

Čís. 4354.

Otázky, kdo bude platiti daň z obratu, v jaké ceně se budou počítati pytle a v jaké váze se má počítati tara, nečiní, nedospělo-li se ohledně nich k dohodě, kupní cenu neurčitou.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1924, Rv I 1275/24.)

Žalobce domáhal se na žalované firmě zaplacení provise za sprostředkování koupě vlny. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl, maje za to, že kupní smlouva nebyla konečně uzavřena.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolacímu důvodu nesprávného posouzení věci po stránce právní (§ 503 čis. 4 c. ř. s.) nelze upřítí oprávnění. Dle Šu 1054 obč. zák. jest trhová smlouva hotovou, jakmile se strany dohodly o předmětu koupě

a o tržové ceně. V tom směru jest zjištěno nižšími soudy, že strany se dohodly o množství i druhu vlny (předmět koupě) i o ceně tržové, neboť cena lepšího druhu vlny měla činit 17 Kč 50 h a cena druhu horšího 15 Kč za 1 kg. Soud odvolací zjistil, že svědek S. dále vyjednával s Arnoštem W-em o tom, zda se bude platit daň z obrátu, v jaké ceně se budou počítati pytle a v jaké váze se má počítati tara. Otázky tyto však považovaly strany za podřadné, neboť, jak nesporno, dal W. přes to, že nebylo o těchto otázkách docíleno shody, S-ovi závdavkem, na znamení hotovosti smlouvy 10.000 Kč, které tento přijal a dal vlnu odvážit a odevzdal ji W-ovi, který ji převzal. Teprve potom, když se spolu sčítali a nemohli dojít ke shodě o dani z obrátu, o taře a o ceně pytlů, navrhl S., jak odvolacím soudem zjištěno, W-ovi zrušení smlouvy, W. s tím souhlasil a přijal vrácený mu závdavek, čímž byla smlouva tržová rozvázána. Dle §§ 1056—1058 obč. zák. není vždy třeba, by tržová cena byla určena číselně, stačí, když jsou dány pomůcky k jejímu výpočtu. Byť tedy i otázky dávky z obrátu, tary a ceny pytlů měly jakýsi vliv na výši ceny tržové, přece nečinily tím, že nebylo o nich docíleno shody, cenu neurčitou, neurčitelnou. Vždyť zákon stanoví, kdo má nésti daň z obrátu a pokud ji lze přesunouti (§§ 5, 6 a 12 zák. ze dne 12. srpna 1921, čís. 321 sb. z. a n.). Co pak se tkne otázek, v jaké ceně se mají čítati pytle a v jaké váze se mají účtovat (tara), rozhodnou by byla ohledně váhy pytlů, pokud strany jinak neunluly, váha skutečná a ohledně jich ceny, cena přiměřená, důkazem znaleckým zjistitelná. Z toho zjevno, že, i když tyto podružné otázky nebyly dohodou stran odstraněny, nebylo to nikterak na závalu zjiitelnosti a určitosti ceny tržové. Nutno proto smlouvu tržovou mezi žalovanou stranou a Samuelem S-em pokládati za hotovou, i když nedošlo k dohodě stran o těchto vedlejších ustanoveních smlouvy, neboť byly dány okolnosti, dle nichž neurčitost v těchto bodech se dala odstraniti. Odvolací soud neposoudil tedy případ správně po stránce právní, když pro nedohodu o těchto bodech prohlásil tržovou cenu za neurčitou a smlouvu tržovou za nehotovou (§ 503 čís. 4 c. ř. s.).

Čís. 4355.

Valorisace v tom smyslu, že má věřiteli býti zapláceno tolik, aby za všech okolností obdržel vnitřní hodnotu své pohledávky v době splatnosti, jest tuzemskému právu cizí. Otázka, zda má místo při závazcích, jež dlužno posuzovati dle práva cizozemského (říšsko-německého), řídí se právem cizozemským.

Podstata t. zv. zlaté marky není obecně známa (§ 269 c. ř. s.), nýbrž dlužno ji zjistiti znalci.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1924, R II 312/24.)

Žalující říšsko-německá firma ujednala v srpnu 1922 v Německu se žalovanou tuzemskou firmou smlouvu, dle níž dodala žalované stroje. Žalobou zadanou v roce 1923 domáhala se žalobkyně na žalované ja-